

1969 Jun 25 ILO Genève

1068 Konvensjon nr. 130 om sykehjelp og sykepenger

Oversettelse

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse, som av styret for Det internasjonale arbeidsbyrå er blitt sammenkalt i Genève- og har trådt sammen til sin 53. sesjon den 4. juni 1969, og

som har besluttet at det skal vedtas visse framlegg vedrørende revisjon av syketrygdkonvensjonen for industrien av 1927 og syketrygdkonvensjonen for

jordbruket av 1927, punkt 5 på sesjonens dagsorden, og

som har bestemt at forslagene skal ha form av en internasjonal konvensjon,

vedtar i dag den 25. juni 1969 følgende konvensjon som kan kalles Konvensjon om sykehjelp og sykepenger av 1969 (Medical Care and Sickness Benefits Convention, 1969):

Del I. Alminnelige regler.

Art. 1. I denne konvensjon —

- (a) omfatter uttrykket «lovgivning»: alle lover, forskrifter og andre regler om sosial trygd,
- (b) betyr uttrykket «fastsatt»: fastsatt i eller med hjemmel i nasjonal lovgivning,
- (c) omfatter uttrykket «næringsvirksomhet»: alle bedrifter innen følgende greiner av økonomisk virksomhet: gruvedrift og steinbrudd, fabrikkdrift, bygge- og anleggsvirksomhet, elektrisitets-, gass- og vannforsyning, og transport, lagring og kommunikasjoner,
- (d) betyr uttrykket «opphold»: fast opphold på medlemsstatens territorium, og uttrykket «bosatt» betyr en person som vanligvis er bosatt på medlemsstatens territorium,
- (e) innebærer uttrykket «forsørget»: et avhengighetsforhold som forutsettes å være til stede i fastsatte tilfelle,
- (f) betyr uttrykket «hustru»: en hustru som forsørges av sin mann,
- (g) omfatter uttrykket «barn»:
 - (i) et barn som enten er under den alder da skoleplikten opphører, eller som er under 15 år, slik at den høyeste av disse aldersgrenser legges til grunn. Likevel kan en medlemsstat, som har avgitt erklæring i medhold av artikkel 2, sålenge erklæringen står ved makt, gjennomføre konvensjonen som om uttrykket dekket et barn under den alder da skoleplikten opphører, eller under 15 års alder, og
 - (ii) på fastsatte vilkår, et barn under en fastsatt alder høyere enn angitt i underpunkt (i), når vedkommende er lærling, skoleelev eller student, eller lider av kronisk sykdom eller uførhet som gjør det uskikket for enhver inntektsgivende virksomhet. Dette kravet skal likevel anses oppfylt dersom den nasjonale lovgivning definerer uttrykket «barn» slik at det omfatter alle barn under en viss aldersgrense som er betydelig høyere enn den som er fastsatt i underpunkt (i),
- (h) betyr uttrykket «standardstønadstaker»: en mann med hustru og to barn,
- (i) betyr uttrykket «kvalifiseringstid»: en periode av premiebetaling, selsesetting eller opphold eller en kombinasjon av slike perioder alt etter som det er fastsatt,
- (j) betyr uttrykket «sykdom»: enhver sykkelig tilstand, uansett årsak,

- (k) omfatter uttrykket «sykehjelp» og så tilleggsytelser til denne.

Art. 2.

1. En medlemsstat hvis økonomi og medisinske ressurser ikke er tilstrekkelig utviklet, kan ved en erklæring som følger med ratifikasjonen gjøre bruk av de midlertidige unntaksregler i følgende artikler: Artikkel 1, (g), underpunkt (i), Artikkel 11, Artikkel 14, Artikkel 20 og Artikkel 26, punkt 2. Erklæringen skal oppgi grunnen for slike unntak.
2. Enhver medlemsstat som har avgitt slik erklæring som nevnt under punkt 1, skal i sine rapporter som gjennomføringen av denne konvensjonen etter Artikkel 22 i Konstitusjonen for Den internasjonale arbeidsorganisasjon, ta med en erklæring for hver unntaksregel medlemsstaten gjør bruk av om at —
 - (a) grunnen til å gjøre bruk av unntaksregelen fortsatt er til stede, eller
 - (b) at medlemsstaten fra et bestemt tidspunkt gir avkall på retten til å gjøre bruk av vedkommende unntaksregel.
3. Enhver medlemsstat som har avgitt slik erklæring som nevnt under punkt 1, skal etter som det passer med innholdet av erklæringen og etter som forholdene tillater det —
 - (a) øke antallet av personer som trygdeordningene omfatter,
 - (b) utvide omfanget av den sykehjelp som ytes,
 - (c) forlenge varigheten av sykepengestøtaden.

Art. 3.

1. En medlemsstat der arbeidstakere er dekket av trygdelovgivningen, kan ved en erklæring som følger med ratifikasjonen, midlertidig utelukke fra konvensjonens virkeområde arbeidstakere i den sektor som omfatter jordbruksyrker når de på tidspunktet for ratifikasjonen ennå ikke er dekket av trygdelovgivning i samsvar med denne konvensjons normer.
2. Enhver medlemsstat som har avgitt slik erklæring som nevnt under punkt 1, skal i sine rapporter om gjennomføringen av denne konvensjon etter artikkel 22 i Konstitusjonen for Den internasjonale arbeidsorganisasjon, angi i hvilken utstrekning den har iverksatt eller foreslått iverksatt reglene i konvensjonen når det gjelder arbeidstakere i den sektor som omfatter jordbruksyrker, og hvilke framskritt som er gjort med sikte på å gjennomføre konvensjonen for såvidt det gjelder disse arbeidstakere. Der-

som det ikke er inntrådt noen endring, skal grunnen for dette angis.

3. Enhver medlemsstat som har avgitt slik erklæring som nevnt i punkt 1 i denne artikkel, skal øke antallet av trygdede arbeidstakere i den sektor som omfatter jordbruksyrker i den utstrekning og så hurtig som omstendighetene gjør det mulig.

Art. 4.

1. Enhver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon, kan ved en erklæring som følger med ratifikasjonen utelukke fra konvensjonens virkeområde —

(a) sjømenn, herunder saltvannsfiskere,

(b) offentlige tjenestemenn, når disse grupper er dekket av spesielle ordninger der ytelsene minst svarer til de ytelser som denne konvensjon krever.

2. Når en slik erklæring som nevnt under punkt 1 i denne artikkel står ved makt, kan vedkommende medlemsstat —

(a) unnta personer i den kategori eller de kategorier som er utelukket fra konvensjonens virkeområde, fra antallet av personer som tas med ved beregningen av prosentdelene etter artikkel 5 (c), artikkel 10 (b), artikkel 11, artikkel 19 (b) og artikkel 20.

(b) unntatt personer, samt hustruer og barn i den kategori eller de kategorier som er utelukket fra konvensjonens virkeområde, fra antallet personer som tas med ved beregningen av prosentdelene etter artikkel 10 (c).

3. Enhver medlemsstat som har avgitt en erklæring i samsvar med punkt 1 i denne artikkel, kan seinere underrette Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå om at den godtar forpliktelsene i denne konvensjon og så når det gjelder den kategori eller de kategorier som ble utelukket da konvensjonen ble ratifisert.

Art. 5. Enhver medlemsstat hvis lovgivning trygder arbeidstakere, kan i nødvendig utstrekning unnta fra reglene i denne konvensjon —

- (a) personer i sysselsetting av tilfeldig art,
- (b) arbeidsgiverens familiemedlemmer, bosatt i hans hjem, når det gjelder arbeid de utfører for ham,
- (c) andre grupper arbeidstakere hvis antall ikke skal overstige 10 pst. av alle arbeidstakere, bortsett fra dem som er unntatt etter reglene i punkt (a) og (b) i denne artikkel.

Art. 6. Når det gjelder å oppfylle vil-

kårene i denne konvensjon, kan en medlemsstat ta i betraktning dekning som oppnås gjennom forsikring, selv om denne forsikring ikke gjennom lovgivningen er gjort obligatorisk for de personer den omfatter, dersom den —

(a) står under tilsyn av offentlig myndighet eller blir administrert av arbeidsgivere og arbeidstakere i fellesskap etter fastsatte normer,

(b) omfatter en vesentlig del av de personer hvis arbeidsinntekt ikke overstiger arbeidsinntekten for mannlige faglært kroppsarbeider, som angitt i artikkel 22, punkt 6.

(c) sammen med eventuelle andre former for dekning fyller vilkårene i konvensjonen.

Art. 7. De trygdetilfelle som dekkes, skal omfatte

(a) behovet for sykehjelp av kurativ art, og på nærmere fastsatte vilkår, behovet for sykehjelp av forebyggende art,

(b) arbeidsuførhet som skyldes sykdom, og som medfører inntektsbortfall, slik dette er definert i nasjonal lovgivning.

Del II. Sykehjelp

Art. 8. Enhver medlemsstat skal sikre de trygdede på nærmere fastsatte vilkår sykehjelp av kurativ eller av forebyggende art i de trygdetilfelle som er nevnt i punkt (a) i artikkel 7.

Art. 9. Sykehjelp som nevnt i artikkel 8 skal ytes med sikte på å opprettholde, gjenopprette eller bedre den trygdedes helse, arbeidsevne og hans evne til å varetta sine personlige behov.

Art. 10. De personer som dekkes i de trygdetilfelle som er nevnt i punkt (a) i artikkel 7 skal omfatte —

(a) alle arbeidstakere, herunder lærlinger, og disse arbeidstakeres hustruer og barn eller

(b) bestemte grupper av ervervsbefolkningen, som utgjør minst 75 pst. av hele ervervsbefolkningen med hustruer og barn, eller

(c) bestemte grupper av bosatte i landet, som utgjør minst 75 pst. av alle bosatte.

Art. 11. Når en erklæring i samsvar med artikkel 2 står ved makt, skal de personer som dekkes i trygdetilfelle nevnt i punkt (a) i artikkel 7 omfatte —

(a) bestemte grupper av arbeidstakere, som utgjør minst 25 pst. av alle arbeidstakere, og disse arbeidstakeres hustruer og barn, eller

(b) bestemte grupper av arbeidstakere i industribedrifter som utgjør minst 50 pst. av alle arbeidstakere i in-

distribedrifter, og disse arbeidstakeres hustruer og barn.

Art. 12. Personer som mottar sosialtrygdeytelser på grunn av uførhet, alderdom, forsørgerens død eller arbeidsløshet, og i tilfelle deres hustruer og barn, skal fortsatt dekkes, på fastsatte vilkår i de trygdetilfelle som er nevnt i avsnitt (a) i artikkel 7.

Art. 13. Sykehjelp som nevnt i artikkel 8 skal minst omfatte —

- (a) behandling ved alminnelig praktiserende lege, herunder sykebesøk i hjemmet,
- (b) spesialistbehandling på poliklinikk og under opphold på sykehus, og slik spesialistbehandling som kan fåes utenfor sykehus,
- (c) nødvendige medisiner etter resept fra lege eller annen kvalifisert person som driver praksis,
- (d) nødvendig sykehusopphold,
- (e) tannbehandling på nærmere fastsatte vilkår, og
- (f) medisinsk attføring, herunder anskaffelse, vedlikehold og fornyelse av proteser og ortopediske hjelpemidler på fastsatte vilkår.

Art. 14. Når en erklæring i samsvar med artikkel 2 står ved makt, skal sykehjelp som nevnt i artikkel 8 minst omfatte —

- (a) behandling ved alminnelig praktiserende lege, herunder sykebesøk i hjemmet der dette er mulig,
- (b) spesialistbehandling på poliklinikk og under opphold i sykehus og, der dette er mulig, slik spesialistbehandling som kan skaffes utenfor sykehus,
- (c) nødvendige medisiner etter resept fra lege eller annen kvalifisert person som driver praksis, og
- (d) nødvendig sykehusopphold.

Art. 15. Dersom en medlemsstats lovgivning fastsetter som vilkår for rett til sykehjelp etter artikkel 8 at den trygdede eller i tilfelle hans forsørger skal ha fullført en kvalifiseringstid, skal vilkårene som er fastsatt for denne kvalifiseringstid, ikke være slik at retten til stønad blir fratatt personer som normalt tilhører den trygdede personkrets.

Art. 16.

1. Sykehjelp som nevnt i artikkel 8 skal ytes så lenge trygdetilfellet varer.
2. Dersom en stønadsmottaker går ut av gruppen av personer som er trygdet, kan fortsatt rett til sykehjelp for sykdomstilfelle som oppsto mens han tilhørte nevnte persongruppe, begrenses til et nærmere fastsatt tidsrom som ikke skal være kortere enn 26 uker: Stønaden skal imidlertid ikke opphøre så lenge stønadsmottakeren får sykepenger.
3. Uten hensyn til reglene i punkt 2 i

denne artikkel, skal sykehjelpens varighet utvides ved fastsatte sykdommer som erfaringsmessig krever langvarig behandling.

Art. 17. Dersom en medlemsstats lovgivning krever at stønadstakeren eller i tilfelle hans forsørger skal dekke en del av kostnadene ved sykehjelp, skal reglene om fordelingen av kostnadene utformes slik at en unngår å pålegge stønadstakeren for tunge byrder, og slik at effektiviteten av den medisinske og sosiale dekning ikke svekkes.

Del III. Sykepenger

Art. 18. Enhver medlemsstat skal, på nærmere fastsatte vilkår, sikre de trygdede sykepenger i de trygdetilfelle som er nevnt i punkt (b) i artikkel 7.

Art. 19. For de trygdetilfelle som er nevnt i punkt (b) i artikkel 7, skal ordningen omfatte —

- (a) alle arbeidstakere, herunder lærlinger eller
- (b) bestemte grupper av ervervsbefolkningen, som utgjør minst 75 pst. av hele ervervsbefolkningen, eller
- (c) alle bosatte som, i løpet av den tid trygdetilfellet varer, ikke har formue eller inntekt som overstiger grenser fastsatt slik at kravene i artikkel 24 tilfredsstilles.

Art. 20. Når en erklæring i samsvar med artikkel 2 står ved makt, skal de personer som dekkes i trygdetilfelle nevnt i punkt (b) i artikkel 7 omfatte —

- (a) bestemte grupper av arbeidstakere, som minst skal utgjøre 25 pst. av alle arbeidstakere, eller
- (b) bestemte grupper av arbeidstakere i industribedrifter, som minst skal utgjøre 50 pst. av alle arbeidstakere i industribedrifter.

Art. 21. Sykepenger som nevnt i artikkel 18, skal være periodisk kontantytelse og skal —

- (a) dersom ordningen omfatter arbeidstakere eller grupper av ervervsbefolkningen, være fastsatt slik at den fyller kravene enten i artikkel 22 eller artikkel 23,
- (b) dersom ordningen omfatter alle bosatte hvis formue og inntekt i den tid trygdetilfellet varer ikke overstiger bestemte beløp, være fastsatt slik at den fyller kravene i artikkel 24.

Art. 22.

1. Satsene for periodiske kontantytelser som denne artikkel gjelder, tillagt familiestønad som utbetales mens trygdetilfellet varer, skal stipuleres slik at standard-stønadstakeren i det trygdetilfelle som er nevnt i punkt (b) i artikkel 7, minst når opp i 60 pst. av hele stønadstakerens tidligere ar-

- beidsinntekt, tillagt familiestønad som tilkommer en trygdet med samme forsørgelsesbyrde som standardstønadstakeren.
2. Stønadstakerens tidligere arbeidsinntekt skal beregnes etter fastsatte regler, og når de trygdede er inndelt i klasser etter arbeidsinntekt, kan deres tidligere arbeidsinntekt beregnes etter grunninntekten i den klasse de tilhørte.
 3. Det kan fastsettes en øvre grense for stønadssatsen eller for arbeidsinntekt som legges til grunn for beregning av ytelsen, forutsatt at denne grensen er i samsvar med vilkårene i punkt 1 i denne artikkel, i tilfelle da stønadstakerens tidligere arbeidsinntekt er lavere eller lik lønnen for en faglært mannlig kroppsarbeider.
 4. Ved beregningen av stønadstakerens tidligere arbeidsinntekt, lønnen for en faglært mannlig kroppsarbeider, ytelse og eventuelle familietillegg, skal det nyttes samme tidsgrunnlag.
 5. For de andre stønadstakere skal ytelsene stå i et rimelig forhold til de ytelser som gis standardstønadstakeren.
 6. For så vidt det gjelder denne artikkel, skal som faglært mannlig kroppsarbeidstaker anses —
 - (a) en montør eller dreier i maskinindustrien, unntatt elektrisk maskinindustri, eller
 - (b) en person som betraktes som typisk for faglærte arbeidere, utvalgt etter reglene i neste punkt, eller
 - (c) en person med arbeidsinntekt som er høyere eller lik arbeidsinntekten hos 75 pst. av alle trygdede; arbeidsinntekten skal i så fall etter nærmere regler fastsettes på grunnlag av årlige eller kortere perioder, eller
 - (d) en person med arbeidsinntekt på 125 pst. av gjennomsnittlig arbeidsinntekt for alle trygdede.
 7. I samband med underpunkt (b) i punkt 6 ovenfor, skal som typisk faglært arbeider anses en person sysselessatt i den hovedgruppe av næringsvirksomheter som omfatter det største antall yrkesaktive menn, trygdet i de tilfelle som er nevnt i punkt (b) i artikkel 7, i den bransje som omfatter det største antall slike personer, for dette formål skal nyttes den reviderte Internasjonale standardklassifisering av alle næringsvirksomheter, vedtatt av De Forente Nasjoners Økonomiske og Sosiale Råd under dets 7. sesjon 27. august 1948, ajourført fram til 1968 og gjengitt i vedlegg til denne konvensjon, idet det tas hensyn til enhver videre endring som måtte bli gjort i standardklassifiseringen.
 8. Når stønadssatsene er ulike for de forskjellige landsdeler, kan den typiske faglærte mannlig kroppsarbeider defineres for hver landsdel, i samsvar med punktene 6 og 7 i denne artikkel.
 9. Lønn for den faglærte mannlig kroppsarbeider skal bestemmes på grunnlag av de lønnssetninger for normal arbeidstid som er fastsatt ved kollektive avtaler, ved nasjonal lovgivning eller med hjemmel i slik lovgivning, eller i samsvar med sedvane, når lønnssetningene er ulike for forskjellige landsdeler, uten at punkt 8 i denne artikkel kommer til anvendelse, skal mediansatsen legges til grunn.
- Art. 23.**
1. Ved en periodisk kontantytelse som denne artikkel gjelder, skal stønadsbeløpet tillagt familiestønad som utbetales mens trygdetilfellet varer, være så stort at standardstønadstakeren i det trygdetilfelle som er nevnt i punkt (b) i artikkel 7, minst når opp i 60 pst. av den fulle lønn for en vanlig voksen ufaglært, mannlig arbeider, og av den familiestønad som tilkommer en trygdet med samme forsørgelsesbyrde som standardstønadstakeren.
 2. Lønnen for den vanlige voksne ufaglærte mannlig arbeider, stønaden og eventuell familiestønad skal beregnes på samme tidsgrunnlag.
 3. For de andre stønadstakere skal stønadsbeløpet stå i et rimelig forhold til det beløp som gis standardstønadstakeren.
 4. For så vidt det gjelder denne artikkel skal som vanlig, voksen ufaglært mannlig arbeider anses —
 - (a) en person som betraktes som typisk for ufaglærte arbeidere i maskinindustrien, unntatt elektrisk maskinindustri, eller
 - (b) en person som betraktes som typisk for ufaglærte arbeidere og som er utvalgt etter reglene i punkt 5 nedenfor.
 5. I samband med underpunkt (b) i punkt 4 ovenfor, skal som typisk for ufaglært arbeider anses en person sysselessatt i den hovedgruppe av næringsvirksomheter som omfatter det største antall yrkesaktive menn, trygdet i de tilfelle som er nevnt i punkt (b) i artikkel 7, i den bransje som omfatter det største antall slike personer, for dette formål skal nyttes den reviderte Internasjonale standardklassifisering av alle næringsvirksomheter, vedtatt av De Forente Nasjoners Økonomiske og Sosiale Råd under dets 7. sesjon den 27. august 1948, ajourført fram til 1968 og gjengitt i vedlegg til denne konvensjon, idet det

tas omsyn til enhver videre endring som måtte bli gjort i standardklassifiseringen.

6. Når stønadssatsene er ulike for forskjellige landsdeler, kan den vanlige voksne ufaglærte mannlige arbeider defineres for hver landsdel, i samsvar med punktene 4 og 5 i denne artikkel.
7. Lønn for den vanlige voksne ufaglærte mannlige arbeider skal bestemmes på grunnlag av lønnsatsene for normal arbeidstid, fastsatt ved kollektive avtaler, ved nasjonal lovgivning eller med hjemmel i slik lovgivning, eller ved sedvane, når lønnsatsene er ulike for de forskjellige landsdeler uten at punkt 6 i denne artikkel kommer til anvendelse, skal mediansatsen legges til grunn.

Art. 24. Ved en periodisk kontantytelse som denne artikkel gjelder for —

- (a) skal stønadsbeløpet bestemmes i samsvar med en fastsatt skala eller en skala bestemt av vedkommende offentlige myndighet etter fastsatte regler,
- (b) kan beløpet bare reduseres i den utstrekning andre pengemidler som stønadstakerens familie har, overstiger fastsatte vesentlige beløp eller vesentlige beløp bestemt av vedkommende offentlige myndighet etter fastsatte regler,
- (c) skal summen av stønaden og de andre pengemidler, etter fradrag av de vesentlige beløp som er omtalt i punkt (b), være tilstrekkelige til å sikre stønadstakerens familie sunt og tilstrekkelig underhold, og den skal ikke være mindre enn det tilsvarende stønadsbeløp fastsatt i samsvar med kravene i artikkel 23.
- (d) skal reglene i punkt (c) anses oppfylt dersom summen av sykepenger utbetalt i henhold til denne konvensjon overstiger med minst 30 pst. summen av de ytelser, som en ville kommet til ved å følge reglene i artikkel 23 og reglene i punkt (b) i artikkel 19.

Art. 25. Dersom en medlemsstats lovgivning fastsetter som vilkår for rett til sykepenger som nevnt i artikkel 18 at den trygdede skal ha fullført en kvalifiseringstid, skal vilkårene som er fastsatt for kvalifiseringstid ikke være slik at retten til stønad blir fratatt personer som normalt tilhører den trygdede personkrets.

Art. 26.

1. Sykepenger som nevnt i artikkel 18 skal ytes så lenge trygdetilfellet varer, likevel kan stønadstiden begrenses til et tidsrom av minst 52 uker i hvert tilfelle av arbeidsuførhet, etter som det blir fastsatt.

2. Når en erklæring i samsvar med artikkel 2 står ved makt, kan stønadstiden for sykepenger avgrenses til et tidsrom av minst 26 uker i hvert tilfelle av arbeidsuførhet, etter som det blir fastsatt.
3. Dersom en medlemsstats lovgivning bestemmer at sykepenger ikke skal utbetales i et visst tidsrom umiddelbart etter inntektsbortfallet, skal slikt tidsrom ikke overstige 3 dager.

Art. 27.

1. Når en person, som mottar eller har rett til sykepenger etter artikkel 18 dør, skal gravferdshjelp på fastsatte vilkår utbetales til hans etterlatte, til andre pårørende eller til den som har dekket utgiftene ved begravelsen.
2. En medlemsstat kan fravike regler i punkt 1 i denne artikkel når —
 - (a) den har godtatt forpliktelsene etter Del IV i konvensjonen om uføre-, alders- og etterlattestønad av 1967,
 - (b) den i lovgivningen har regler om sykepenger etter en stønadsatts som utgjør minst 80 pst. av de trygdede personers inntekt, og
 - (c) flertallet av trygdede personer er dekket av frivillig forsikring som står under tilsyn av offentlige myndigheter, og som yter gravferdshjelp.

Del IV. Fellesregler

Art. 28.

1. Stønad som en trygdet ellers skulle ha rett til etter denne konvensjon kan bortfalle i den utstrekning som blir fastsatt —
 - (a) så lenge vedkommende ikke oppholder seg på medlemsstatens område,
 - (b) så lenge og i den utstrekning vedkommende ytes erstatning for samme trygdetilfelle av en tredje part,
 - (c) dersom vedkommende på bedragersk måte har søkt å oppnå stønad,
 - (d) dersom trygdetilfellet er blitt framkalt av vedkommende ved en forbrytelse,
 - (e) dersom trygdetilfellet er framkalt av vedkommende ved alvorlig og overlatt mislig forhold,
 - (f) dersom vedkommende uten skjellig grunn unnlater å gjøre bruk av medisinsk behandling eller attføringsordninger som står til rådighet for ham, eller unnlater å etterkomme de regler som er fastsatt for at det skal kunne fastslås om trygdetilfellet foreligger eller fortsetter, eller regle-

ne for stønadstakernes opp-treden,

(g) når det gjelder sykepenger som nevnt i artikkel 18, så lenge vedkommende får underhold av det offentlige eller fra en sosialtrygdordning, og

(h) når det gjelder sykepenger som nevnt i artikkel 18, så lenge vedkommende mottar annen kontant sosialtrygdstønad, bortsett fra familiestønad, forutsatt at den del av stønadsbeløpet som bortfaller ikke overstiger den annen stønad.

2. I de tilfelle og innenfor de grenser som fastsettes, skal en del av den stønad som vedkommende ellers ville ha rett til, utbetales til dem som for-sørges av vedkommende trygdede.

Art. 29.

1. Enhver som gjør krav på stønad, skal ha rett til å anke i tilfelle kravet avslås, eller rett til å klage over stønads-kvalitet eller størrelse.

2. Når i samband med gjennomføringen av denne konvensjon, administras-jonen av sykebehandlingen overdras til et departement som er ansvarlig overfor en lovgivende forsamling, kan den ankerett som er fastsatt i punkt 1 av denne artikkel, erstattes med rett til å få prøvet av vedkom-mende myndighet klage over avslag med omsyn til sykebehandling eller over kvaliteten av mottatt sykebe-handling.

Art. 30.

1. Enhver medlemsstat skal påta seg generelt ansvar for at stønad etter denne konvensjon blir gitt på tilberlig måte og den skal gjøre de nødvendige tiltak for å oppnå det.

2. Enhver medlemsstat skal påta seg generelt ansvar for god administrasjon av de institusjoner og organer som deltar i gjennomføringen av denne konvensjon.

Art. 31. Når administrasjonen ikke er overdratt til et organ underlagt offentlige myndigheter eller et departement som er ansvarlig overfor en lovgivende forsamling —

(a) skal representanter for de trygdede på fastsatte vilkår delta i ledelsen,

(b) skal nasjonal lovgivning, i de tilfelle det høver, inneholde regler om del-taking av representanter fra ar-beidsgivere.

(c) kan nasjonal lovgivning også inneholde regler om deltaking av repre-sentanter for de offentlige myndig-heter.

Art. 32. Enhver medlemsstat skal, innenfor sitt territorium, sikre utlendinger som vanligvis er bosatt eller arbeider der,

lik behandling med landets egne borgere når det gjelder retten til ytelser eller den-ne konvensjon.

Art. 33.

1. En medlemsstat —

(a) som har godtatt forpliktelsene etter denne konvensjon uten å gjøre bruk av de unntak og ute-lukkelser som er hjemlet i art-ikkel 2 og artikkel 3,

(b) som stort sett gir høyere ytelser enn fastsatt i denne konvensjon, og hvis totale utgifter til syke-hjelp og sykepenger utgjør minst 4 pst. av nasjonalinntekten, og

(c) som tilfredsstillter minst to av følgende tre vilkår:

(i) trygdeordningen dekker en prosentdel av ervervsbe-folkningen som ligger minst 10 enheter høyere enn den prosentdel som kreves i art-ikkel 10, punkt (b) og art-ikkel 19 punkt (b), eller en prosentdel av alle bosatte som ligger minst 10 enheter høyere enn den prosentdel som kreves i artikkel 10, punkt (c),

(ii) det ytes sykehjelp av kurativ og forebyggende art av en betydelig høyere standard enn fastsatt i artikkel 13,

(iii) det ytes sykepenger som svarer til en prosentdel som ligger minst 10 enheter høy-ere enn det som kreves i ar-tiklene 22 og 23,

kan, i samråd med de mest representative arbeidsgiver- og arbeidstakerorganisa-sjoner, der det finnes slike, midlertidig fravike bestemte regler i Del II og Del III i konvensjonen, forutsatt at slike avvik ikke på en grunn-leggende måte reduserer el-ler svekker de vesentlige ga-rantier i denne konvensjon.

2. Enhver medlemsstat som på denne måte har fraveket bestemte regler, skal i sine årsrapporter om gjennom-føringen av denne konvensjonen etter artikkel 22 i Den internasjonale ar-beidsorganisasjons konstitusjon gjø-re greie for hvordan dens lovgivning og praksis står i forhold til slike av-vik, og for framskritt som er gjort i retning av å la konvensjonens regler bli fullt ut gjennomført.

Art. 34. Denne konvensjon skal ikke gjelde for —

(a) trygdetilfelle som oppsto før kon-vensjonen trådte i kraft for ved-kommende medlemsstat,

(b) stønad for trygdetilfelle som opp-

står etter at konvensjonen trådte i kraft for vedkommende medlemsstat, når retten til stønad skriver seg fra en periode før dette tidspunkt.

Del V. Avslutningsregler.

Art. 35. Denne konvensjon reviderer syketrygdkonvensjonen for industrien av 1927 og syketrygdkonvensjonen for jordbruket av 1927.

Art. 36.

1. I samsvar med reglene i artikkel 75 i konvensjonen om minstestandard for sosial sikkerhet av 1952, skal dens Del III og de tilhørende regler i andre deler av konvensjonen opphøre å gjelde for enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjonen fra den dag da medlemsstaten ble forpliktet etter denne konvensjon når det ikke står ved makt noen erklæring etter artikkel 3.
2. Når det ikke står ved makt noen erklæring etter artikkel 3, skal godtaking av forpliktelsene i denne konvensjon innebære at forpliktelsene i Del III i Konvensjonen om minstestandard for sosial sikkerhet av 1952 og de tilhørende regler i andre deler av den, anses som godtatt i forhold til nevnte konvensjons artikkel 2.

Art. 37. Dersom det blir fastsatt i en konvensjon som seinere blir vedtatt av Arbeidskonferansen, og som gjelder ett eller flere spørsmål omhandlet i denne konvensjon, skal de regler i denne konvensjon som er angitt i den nye konvensjon, opphøre å gjelde for medlemsstat som ratifiserer den nye konvensjon, fra det tidspunkt den trer i kraft for vedkommende medlemsstat.

Art. 38. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Art. 39.

1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjon som har fått registrert sine ratifikasjoner hos Generaldirektøren.
2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dag da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos Generaldirektøren.
3. Deretter skal denne konvensjon tre i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter den dag da dens ratifikasjoner er blitt registrert.

Art. 40.

1. En medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, kan oppsi den når 10 år er gått fra den dag da konvensjonen trådte i kraft, ved å sende melding herom til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til

registrering. Slik oppsiing trer ikke i kraft før ett år etter at den er blitt registrert.

2. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, og som ikke innen ett år etter utgangen av den 10-årsperiode som er nevnt i foregående punkt, gjør bruk av den oppsiingsrett som er fastsatt i denne artikkel, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter oppsi konvensjonen ved utgangen av hver 10-årsperiode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Art. 41.

1. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal underrette alle medlemsstater av Den internasjonale arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner og oppsiinger som er sendt ham av organisasjonens medlemsstater.
2. Når Generaldirektøren underretter medlemsstatene i organisasjonen om registreringen av den annen ratifikasjon som er sendt ham, skal han henlede medlemsstatens oppmerksomhet på den dag da konvensjonen vil tre i kraft.

Art. 42. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal sende Generalsekretæren for De forente nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner og oppsiinger som registreres av ham etter reglene i de foregående artikler, for at de kan bli registrert i samsvar med artikkel 102 i De forente nasjoners Pakt.

Art. 43. Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå skal når det finner det nødvendig, legge fram for Arbeidskonferansen en melding om hvordan denne konvensjon har virket, og undersøke om det er ønskelig å sette på konferansens dagsorden spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen.

Art. 44.

1. Dersom konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjonen helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon, skal
 - (a) en medlemsstats ratifikasjon av den nye reviderende konvensjon ipso jure innebære en øyeblikkelig oppsiing av denne konvensjon uten omsyn til reglene i artikkel 40 ovenfor, forutsatt at den nye reviderende konvensjon er trådt i kraft,
 - (b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemsstatene fra den dag da den nye reviderende konvensjon trer i kraft.
2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle

vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemsstater som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert

den reviderende konvensjon.

Art. 45. Den engelske og franske versjon av denne konvensjons tekst har samme gyldighet.